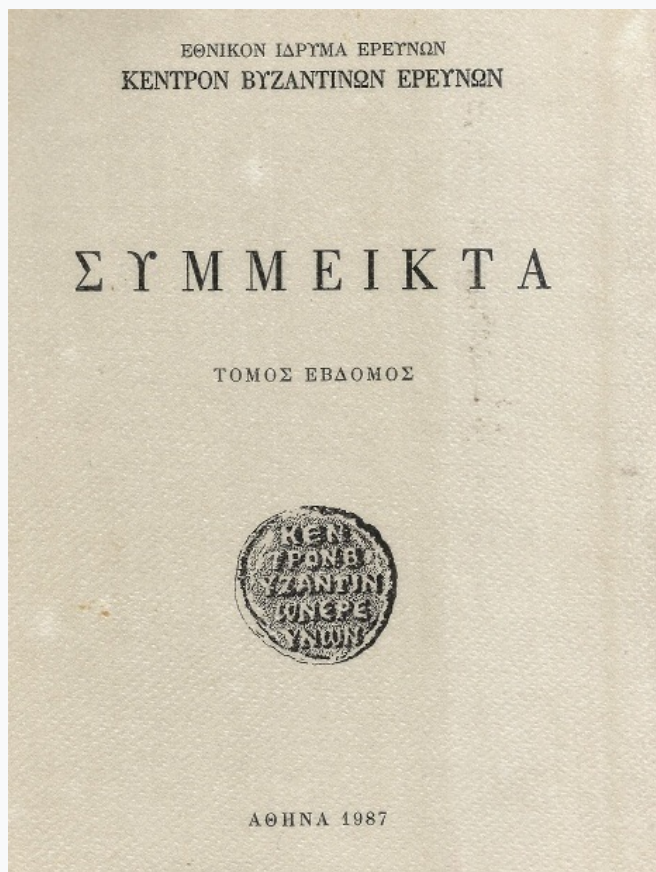

Byzantina Symmeikta

Vol 7 (1987)

SYMMEIKTA 7

Ρωμαϊκή ταυτότητα, ελληνική ταυτότητα (ΙΓ΄-ΙΕ΄ αι.)

Λεωνίδας ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

doi: [10.12681/byzsym.715](https://doi.org/10.12681/byzsym.715)

Copyright © 2014, Λεωνίδας ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ Λ. (1987). Ρωμαϊκή ταυτότητα, ελληνική ταυτότητα (ΙΓ΄-ΙΕ΄ αι.). *Byzantina Symmeikta*, 7, 183–191. <https://doi.org/10.12681/byzsym.715>

ΡΩΜΑΪΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ* (ΙΓ' - ΙΕ' αϊ.)

Δέν είναι ιδιαίτερα δυσχερές νά συλλάβουμε καί νά κατανοήσουμε τά εμπόδια, στά όποια προσέκρουαν οί ιστορικοί καί ειδικότερα οί "Έλληνες, τούς δύο τελευταίους αιώνες μετά τή σύσταση τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, όταν ἔπρεπε νά προσεγγίσουν καί νά ἐγκύψουν σέ θέματα πού ἄπτονταν ἑνός παρελθόντος, λιγότερο ἢ περισσότερο μακρινοῦ, τὸ όποιο ὅμως συχνά ἐπιστρατευόταν γιά νά στηρίξει τὸ παρόν¹. Αὐτή ἡ διαπίστωση ἰσχύει κατ' ἐξοχήν γιά τήν ταυτότητα, δηλαδή τὸ σύνολο τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ όποια ὀδηγοῦν ἕνα ἄτομο ἢ μία κοινωνική ομάδα νά ἀποκτήσουν μία συγκεκριμένη εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ τους, ἐνῶ ταυτόχρονα τούς διαφοροποιοῦν ἀπό τούς ἄλλους.

Στίς δυσκολίες αὐτές, ὑποκειμενικές ὡς ἕνα βαθμό, προστίθενται ἄλλες, ἀντικειμενικές, πού ἀπορρέουν ἀπό τήν πληροφορία τήν όποία διαθέτουμε γιά τόν ἄνθρωπο καί τήν κοινωνία στά τέλη τοῦ Μεσαίωνα· πιδ συγκεκριμένα γιά τὸ Βυζάντιο:

- Διατηροῦνται οί μαρτυρίες πού προέρχονται κατὰ κύριο λόγο ἀπό τήν ἔρχουσα τάξη.
- Τὸ ὕλικό τὸ όποιο προτίθεται ὁ ιστορικός νά ἐπεξεργασθεῖ ἔχει ἤδη ὑποστεί τή φθορά τοῦ χρόνου, καθῶς καί τίς ἀλλεπάλληλες ἐπιλογές εἴτε ἀπό τούς συγχρόνους μέ τὰ γεγονότα εἴτε ἀπό τούς λογίους τῶν μετέπειτα γενεῶν.

Λαμβάνοντας ὑπόψη ὅλους αὐτούς τούς περιορισμούς θά ἐπιχειρήσουμε νά διακρίνουμε τήν εἰκόνα πού εἶχαν γιά τούς ἴδιους οί πολίτες-ὑπήκοοι τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους καί τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, εἰκόνα πού βέβαια πρόβαλλαν καί πρὸς τὰ ἔξω.

* Ἡ ἐργασία αὐτή σέ μία πρώτη μορφή ἀνακοινώθηκε στό Διεθνές Συμπόσιο «Représentation du passé et transmission de l'identité dans les Balkans du XIVème au XIXème siècle», Παρίσι, Ὀκτώβριος 1986.

1. Εἶναι γνωστό ὅτι τὸ θέμα τῆς ταυτότητας καί τῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποτελεῖ μέχρι σήμερα ἀντικείμενο συζητήσεων, οἱ όποιες λαμβάνουν συχνά χαρακτήρα πολεμικῆς. Περιορίζομαι νά παραπέμψω στήν ἐργασία τοῦ S p. V r y o n i s, *The "Past" in Medieval and Modern Greek Culture, Byzantina kai Metabyzantina 1* (1978), σελ. 237-256, ὅπου παρουσιάζεται σφαιρικά τὸ πρόβλημα καί παρατίθεται ἡ σημαντικότερη σχετική βιβλιογραφία.

Για τις ανάγκες αυτής της εργασίας κρίνεται σκόπιμο να αποφευχθούν οι όροι Βυζάντιο και Βυζαντινός, μολονότι έχουν καθιερωθεί από τον ΙΣΤ' αιώνα και μία χρήση τεσσάρων αιώνων δημιουργεί καθεστώς. Και τούτο διότι, η εισαγωγή όρου που επινόηθηκε μεταγενέστερα από την εξεταζόμενη περίοδο θα προκαλούσε σύγχυση, εφόσον αναφερόμαστε σε προβλήματα ταυτότητας. Οι άνθρωποι του Μεσαίωνα είχαν να επιλέξουν, ανάλογα βέβαια με την εποχή και τη συγκυρία, μεταξύ τριών ονομασιών: *Ρωμαῖος*, *Γραικός*, *Ἕλλην*. Ἄς μὴ λησμονεῖται ὅτι γιὰ ἐκείνους *Βυζάντιον* καὶ *Βυζάντιοι* ἀντιπροσώπευαν αὐστηρά, καὶ μόνο σὲ λόγια γλώσσα, τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τοὺς κατοίκους της.

Ἔτσι, τοῦλάχιστον μέχρι τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανούς, εἶναι τόσο σαφές, ὥστε νὰ μὴν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση ὅτι οἱ ἴδιοι χρησιμοποιοῦσαν κυρίως τὸν ὄρο *Ρωμαῖοι* τὸ κράτος συνιστοῦσε τὴν *Ρωμαίων ἀρχὴν* καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπικράτεια ἀναφέρονταν στὴν *Ρωμανίαν*, στὴν *Ρωμαῖδα*, στὴν *Ρωμαίων ἐπικράτειαν* κλπ. Δὲν πρόκειται γιὰ ἀπλὴ νομικὴ ἀντίληψη καὶ ἔκφραση, ἀλλὰ γιὰ πλήρη συνείδηση ταυτότητας ὅταν ὁ τελευταῖος αὐτοκράτορας, πού θὰ προβεῖ στὴν ἀκραία πολιτικὴ ἐπιλογή ταυτίζοντας τὴν προσωπικὴ του τύχη μετὰ τὴν τύχη τοῦ κράτους, τοῦ ὁποῖου ἀποτελοῦσε τὴν ὑψίστη ἔκφραση, ὑποσημαίνεται πιστὸς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ *Ρωμαίων*.

Εἶναι νόμιμο νὰ θέσουμε τὸ ἐρώτημα σὲ ποῖο κόσμο ζοῦσαν οἱ Ρωμαῖοι αὐτὴ τὴν περίοδο, ποῖο παρελθὸν διεκδικοῦσαν καὶ τέλος πῶς ἔφθασαν νὰ διατηροῦν μία ὀνομασία πού θὰ μπορούσε νὰ ἐκληφθεῖ ὡς ἀναχρονιστικὴ. Ἄδρὰ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ διατυπωθεῖ ἡ ἀπάντηση ὅτι τὸ ρωμαϊκὸ κράτος παγιωμένο σὲ σοβαρὰ ἐσωτερικὰ κοινωνικο-οικονομικὰ προβλήματα, ὀφειλόμενα κυρίως στὴν ἀπαρτίωση ἐνὸς ἰδιότυπου φεουδαρχικοῦ συστήματος, ἀποτελοῦσε πλέον μία πολιτικὴ μονάδα μεταξύ πολλῶν ἄλλων, ἡ ὁποία ὑφίστατο τὴ συνεχῆ πίεση ἐνὸς κατακτητικοῦ Ἰσλάμ, τὶς ἐπετακτικὲς τάσεις τῶν σλαβικῶν κρατῶν τῶν Βαλκανίων καὶ κυρίως τὴν ἐπιθετικότητα τῆς Δύσης, ἡ ὁποία ἤδη ἀπὸ τὸν ΙΒ' αἰῶνα εἶχε πάρει ἰδιαίτερα ἀπειλητικὲς ἐκφράσεις. Ὁ σκληρὸς αὐτὸς ἀνταγωνισμὸς ἀνάμεσα στὰ δύο μέρη τῆς Χριστιανοσύνης, τῆς ὁποίας τὸ ἰσχυρότερο ἐπεδίωκε τὴν ὑποταγὴ τοῦ ἀσθενέστερου καὶ ἡ ἀμφισβήτηση τῆς ρωμαϊκῆς ταυτότητας ἀπὸ μία Δύση ἐφοδιασμένη μετὰ πολλὰ μέσα πίεσης, ὑποχρέωναν τοὺς Ρωμαίους νὰ υπερασπίζον αὐτὴ τὴν ταυτότητα, τὴ συνυφασμένη μετὰ τὴ μακροαίωνα ζωὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους καὶ ἀπότοκο τῆς βαθιᾶς πίστεως ὅτι ἀποτελοῦσαν τοὺς μοναδικούς συνεχιστὲς τῆς ἀρχαίας ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως δὲν ἦταν οἱ μόνοι μέσα στὶς δύο Χριστιανοσύνες πού διεκδικοῦσαν αὐτὴ τὴ συνέχεια. Ἡ πολιτικὴ καὶ οἱ στόχοι τῆς Ἁγίας Ἐδρας (*Ecclesia Romana*) καθὼς καὶ ἡ ὑπαρξὴ καὶ τὰ σχέδια, τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν

I' αιώνα, τῆς Ἀγίας Ρωμαϊκῆς (Γερμανικῆς) Αὐτοκρατορίας εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ στήριξη ποὺ τοὺς ἀπέφερε ἡ σύνδεσή τους μὲ τὴν ἀρχαία ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὀπτικὴ, οἱ Δυτικοὶ μποροῦν νὰ δεχθοῦν τὸν αὐτοκράτορα Ρωμαίων μόνον ὡς *Imperator Novae Romae* ἢ *Imperator Constantinopolitanus* ἢ τέλος *Imperator Graecorum*. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ πάπας Νικόλαος Ε' (1447-1455) στὴ διαθήκη του καὶ μετὰ τὴν ὀριστικὴ ἀπώλεια τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους δὲν ὀνομάζει τὸν Κωνσταντῖνο IB' αὐτοκράτορα Ῥωμαίων ἀλλὰ αὐτοκράτορα Γραικῶν, στὸν ὁποῖο μάλιστα εἶχε ὑποσχεθεῖ κάθε δυνατὴ ἀρωγὴ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τοὺς Ὀθωμανοὺς¹.

Οἱ ρωμαῖοι συγγραφεῖς ὅταν ἀναφέρουν τὸν ὄρο Γραικοὶ στὴ συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν περιπτώσεων εἶναι γιὰ νὰ ἀποδώσουν τὴ χρῆση του στοὺς Λατίνους². Τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Η' πρὸς τὸν πάπα, στὸν ὁποῖο ἐκθέτει τὰ προβλήματα στὶς σχέσεις του μὲ τὸν Κάρολο Ἀνδεγαυὸ καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζητεῖ βοήθεια, εἶναι ἰδιαίτερα σαφὲς καὶ διαφοριστικόν: *εἶναι γὰρ καὶ Ῥωμαῖους, οὓς αὐτοὶ Γραικοὺς ὀνομάζουσι, τοῦ αὐτοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας τοῖς Ἰταλοῖς...*³. Ὁ Μιχαὴλ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀντιδιαστείλει τὶς δύο ὀνομασίες καὶ νὰ ὑπογραμμίσαι, ἴσως, στὸν πάπα τὴν πραγματικὴ ταυτότητα τῶν Ρωμαίων.

Μετὰ μία τόσο μακρὰ πρακτικὴ Ρωμαίων καὶ Λατίνων, οἱ μὲν νὰ διεκδικοῦν τὴ ρωμαϊκὴ ταυτότητα, οἱ δὲ νὰ τὴν ἀρνοῦνται διαπιστώνουμε ὅτι ὁ κανόνας, ὅπως ὅλοι οἱ κανόνες ἐξᾴλλου, δὲν ἔχει καθολικὴ ἰσχὺ. Τὰ δύο παραδείγματα ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι ἐνδεικτικά. Ὁ Enea Silvio Piccolomini, ἐπίσκοπος τοῦ Graz καὶ σημαντικὸς λόγιος τοῦ IE' αἰώνα, στὴν ἀλληλογραφία του χρησιμοποιεῖ σχεδὸν ὅλους τοὺς τύπους ὀνομασιῶν: οἱ κάτοικοι τῆς κατακτημένης ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς αὐτοκρατορίας ἀναφέρονται ὡς *Graeci*, ἡ χώρα ὀνομάζεται *Graecia*, ὁ Κωνσταντῖνος IB' εἶναι *Imperator Novae Romae* καὶ τέλος ἡ κατεστραμμένη αὐτοκρατορία εἶναι τὸ *Imperium Romanum*⁴. Στὴν ἐπίσημη ἀλληλογραφία τοῦ Ἰσιδώρου τοῦ Κιέβου ἀπαντᾶται ἡ ἔκφραση... *ulti-*

1. A. Pertusi, *La caduta di Constantinopoli*, τόμ. Β', Βερόνα 1976, σελ. 144, ... *Constantini imperatoris Graecorum*...

2. Βλ. παραδείγματος χάριν Νικήτα Χωνιάτη, *Χρονικὴ διήγησις (Niceta Choniatae Historia)*, ἔκδ. I.- A. Van Dieten, CFHB 11/1, Βερολίνο 1975), σελ. 411. Ὁ Φρειδερίκος Βαρβαρόσσας ἀπευθυνόμενος στὸ γιό του καὶ στοὺς ἐπισκόπους τῆς συνοδείας του τοὺς προτρέπει: *ἀναπαύσασθαι χρεῶν ὑμᾶς ἐνταυθοῖ... ἐκ τοῦ παρίστασθαι τῷ βασιλεῖ Γραικῶν ἀναρρωσθήητε*. Ἐπίσης στὴ σελ. 477 ὁ Χωνιάτης γράφει: *οἱ δ' Ἀλαμανοί... ἠῶχοντο τάχιον κρατῆσαι Γραικῶν*. Γεώργιος Παχυμέρης (*Georgii Pachymeris, De Michaele et Andronico Palaeologis*, ἔκδ. I m m. Bekker, CSHB, Βόννη 1935), τόμ. Α', σελ. 410. Πιεζόμενος ἀπὸ τὸν Κάρολο Ἀνδεγαυὸ νὰ ἐπιτρέψει τὴν ἐκστρατεία... *ἀντεπήγε γὰρ καὶ ὁ πάπας τὰ ὑπὲρ τῶν Γραικῶν δίκαια...*

3. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Α', σελ. 359.

4. Pertusi, ὁ.π., τόμ. Β', σελ. 48, 50, 52, 54.

*mi Constantini Romanorum imperatorum...*¹, ή όποία αναφέρεται στον Κωνσταντίνο ΙΒ΄ Παλαιολόγο. Αυτό όμως δεν έμποδίζει τον Ίσιδώρο να αποδώσει και στον Φρειδερίκο Γ΄ των Άψβούργων (ό όποιος στέφθηκε στη Ρώμη τόν 1452) τόν τίτλο *Imperator... Romanorum*².

Έντούτοις, οί ενδιαφερόμενοι επέμεναν να αναγνωρίζονται ως Ρωμαίοι, να προβάλλουν δηλαδή τήν ταυτότητα που άνέκαθεν είχαν³ αν υίοθετοῦσαν τήν όνομασία Γραικοί, οί συνέπειες θά ήταν σοβαρές. Θά σήμαινε άμεσα ή έμμεσα τήν παραδοχή τής ύποταγής τους στην παγκοσμιοτήτα τής Άγίας Έδρας, ή όποία καταργούσε τήν οίκουμενικότητα τής αυτοκρατορίας τους και τής Έκκλησίας τους. Άκριβώς σε μία περίοδο άδυναμίας του ρωμαϊκού κράτους —τής όποίας προφανώς και οί ίδιοι οί Ρωμαίοι είχαν σαφή συνείδηση⁴— ήταν εύλογη ή άνάγκη διατήρησης αὐτής τής οίκουμενικότητας άκόμη και μέσα από τή λειτουργία ιδεατών αντιρροπιστικῶν μηχανισμῶν. Άναμφίβολα, ή πραγματικότητα τῶν τελευταίων αίωνων έρχόταν σε αντίθεση με τή ρωμαϊκή ιδεολογία, τής όποίας κυρίαρχα στοιχεΐα μεταξύ άλλων αποτελοῦσαν ή άρχή ότι ό αυτοκράτορας αντιπροσώπευε τήν ὕψιστη έξουσία επί τής γής και ή πίστη ότι οί Ρωμαίοι ήταν ό περιούσιος λαός του Θεοῦ⁵, τής όποίας έσχατολογική προέκταση συνιστοῦσε ή αντίληψη ότι τόν τέλος τής αυτοκρατορίας συνέπιπτε με τόν τέλος του κόσμου⁶. Άλλά ή Ρωμανία δεν ήταν πιά ένας χῶρος χωρίς όρια, μία οίκουμενη τής όποίας ή άπεραντοσύνη μπορούσε να δέχεται στους κόλπους της όλα τά άτομα ή όλες τις έθνότητες που αναγνώριζαν τήν άπόλυτη έξουσία ενός αυτοκράτορα, εκλεκτου του Θεοῦ, ό όποιος μεριμνούσε για τόν κοινό καλό.

Ή συρρίκνωση τής επικράτειας και ταυτόχρονα ή όριστική άπώλεια του πολυ-εθνικού χαρακτήρα παρέχουν βαθμιαία στους Ρωμαίους μιá όμοιογένεια,

1. Pertusi, ό.π., τόμ. Α΄, σελ. 60.

2. Pertusi, ό.π., τόμ. Α΄, σελ. 62, ...*christianissimo et [invictissimo] illustrissimo Romanorum invictissimo imperatori*. Βλ. και σελ. 377, ὕποσ. 8.

3. Πρβλ. P. Charanis, *How Greek was the Byzantine Empire?* Bucknell Review, 11, 3 (1963) [= *Studies on the Demography of the Byzantine Empire*, Variorum Reprints, Λονδίνο 1972, άρ. XXII, σελ. 101]. P. Gounaridis, "Grecs", «Hellènes» et "Romains" dans *l'État de Nicée*, Άφιέρωμα στον Νίκο Σβορώνο, τόμ. Α΄, Ρέθυμνο 1986, σελ. 248-257. Πρβλ. άκόμη Τ. Λουγγή, *Ο Έλληνισμός στο Βυζαντινό κράτος ανάμεσα στις δύο αλώσεις (1204-1453)*, Τομής 34-35 (1978), σελ. 5.

4. Πρβλ. I. Ševčenko, *The Decline of Byzantium Seen, through the Eyes of its Intellectuals*, DOP, 15 (1961) [= *Society and Intellectual Life in Late Byzantium*, Variorum Reprints, Λονδίνο 1981, άρ. II, σελ. 186].

5. Νικήτας Χωνιάτης, σελ. 117, ...*τό σόν άγιον έθνος, ό τόν ὑπέρ πάν όνομι τόν σόν άγιον επικέκληται όνομα και άκόμη... άπόδος τοίς πονηροίς γείτοσιν ήμῶν εις τόν έπταπλάσιον όσα έπανηρέυσαντο κατά τής κληρονομίας σου*.

6. Βλ. G. Podskalsky, *Représentation du Temps dans l'eschatologie impériale byzantine*, *Le temps chrétien de la fin de l'antiquité au Moyen-Age*, IIIe-XIIIe siècles, Παρίσι 1984, σελ. 439-468.

ιδιαίτερα στην άρχουσα τάξη και ως ένα μεγάλο βαθμό, στα αρχόμενα κοινωνικά στρώματα. Η όμοιογένεια αυτή χαρακτηρίζεται από τρία στοιχεία:

- Τους δεσμούς με ένα κοινό παρελθόν.
- Τήν έλληνική γλώσσα.
- Τήν Όρθοδοξία.

Οί διαψεύσεις του παρόντος τους υποχρεώνουν να καταφεύγουν σε ένα απόωτερο παρελθόν ρωμαϊκό και κυρίως έλληνικό, πλούσιο σε έπιτυχίες και δόξα, το όποιο έλκουν προς αυτούς, δίνοντας έτσι την έντύπωση στο σημερινό αναγνώστη των πηγών ότι ελαχιστοποιούν το χρόνο που τους χωρίζει από αυτό. Το παρελθόν αποτελεί, ακόμη περισσότερο σε αυτή την περίοδο, σύντροφο του παρόντος και το σημείο αναφοράς για τη μελέτη, ανάλυση και εκτίμηση μιας άνησυχητικής επικαιρότητας. Με άφετηρία τη δική τους καθημερινότητα κάνουν μέσα στα κείμενά τους τόσο συχνή μνεία προσώπων και γεγονότων από την αρχαία Ελλάδα ή ακόμη από την αρχαία Ρώμη ή από άλλους προηγούμενους πολιτισμούς, ώστε η παράθεση κάποιων παραδειγμάτων θα μείωνε ή και θα άλλοιωνε τη σημασία του πράγματος. Η προσέγγιση αυτού του παρελθόντος ήταν δυνατή μόνο μέσω της ελληνικής παιδείας (θύραθεν παιδεία), προνόμιο βέβαια της άρχουσας τάξης και αυτών που είχαν την τύχη να επιλεγούν για να υπηρετήσουν το κράτος και τους μηχανισμούς του¹. Η κατάκτηση αυτής της γνώσης σήμαινε επίσης τη δυνατότητα διείσδυσης τόσο στο γράμμα, όσο και στο πνεύμα του ορθόδοξου δόγματος, ώστε εκτός των άλλων να καθίσταται δυνατή η στήριξη και η υπεράσπισή του. Αυτή η πεπαιδευμένη άριστοκρατία θεωρούσε ήδη από παλιά «βαρβάρους» όλους εκείνους που δεν είχαν ανατραφεί με την αρχαία παιδεία, που δεν κατείχαν την ελληνική γλώσσα και που τέλος δεν αποτελούσαν μέλη της οικουμενικής Έκκλησίας. Είναι ακριβώς αυτές οι τρεις παράμετροι που διαφοροποιούσαν τους Ρωμαίους από τον κόσμο που τους περιέβαλλε.

Η δυτική Χριστιανοσύνη όμως δεν περιοριζόταν μόνο στην άμφισβήτηση της ρωμαϊκής τους ταυτότητας. Άμφισβητούσε επί πλέον ότι αποτελούσαν μέρος του χριστιανικού κόσμου. Άποκαλώντας τους Ρωμαίους (Γραικούς) λευκούς Άγαρημούς, οι Δυτικοί τους κατέτασσαν στην ίδια μοίρα με το Ίσλάμ, δηλαδή τους «άπιστους», κατ' έξοχην έχθρους της Χριστιανοσύνης². Μέσα από αυτή την όπτική ο Κάρολος Άνδεγαυός, αδελφός του Λουδοβίκου Θ', ανεξάρτητα από το πόσο ήταν σε θέση να πείσει άλλους χριστιανούς ήγεμόνες, μπο-

1. Πρβλ. I. Ševčenko, ό.π., σελ. 169-196. Τοῦ ίδιου, *Society and Intellectual Life in the Fourteenth Century*. Actes du XIVe Congrès International des Études Byzantines τόμ. Α', Βουκουρέστι 1974 [= Society, ό.π., άρ. 1, σελ. 69-91]. L. M a v r o m m a t i s, *Héritage antique et réalités à Byzance à la fin du Moyen-Age*, Héritages et emprunts culturels dans le monde médiéval, Παρίσι (υπό έκτύπωση).

2. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Α', σελ. 367.

ροῦσε νὰ νομιμοποιεῖ τὴν ἐπιθετικὴ του δράση ἐναντίον τῶν Ρωμαίων ὡς προάσπιση ὄχι μόνο τῶν προσωπικῶν του συμφερόντων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Χριστιανοσύνης. Ἡ ἐξομοίωση τῶν Ρωμαίων μὲ τοὺς ἀπογόνους τῆς Ἄγαρ ὑποχρέωνε τὸν Μιχαὴλ Η΄ Παλαιολόγο νὰ τονίζει μὲ κάθε εὐκαιρία στοὺς πάπες ἢ στὸν βασιλιὰ τῆς Γαλλίας τὴ χριστιανικὴ πίστη τῶν Ρωμαίων σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων ποὺ προηγήθηκαν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Λυῶν (1274). Γιὰ τὴν ἄρση αὐτοῦ τοῦ μεγάλου σκανδάλου¹ ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ὑπῆρξε γιὰ τὸν Μιχαὴλ Η΄ ἡ ἐκλογή ὡς πάπα τοῦ Γρηγορίου Ι΄ (1271/2-1276), ὁ ὁποῖος προερχόμενος ἀπὸ τὴ Συρία, ἦταν ἀναμφισβήτητα σὲ θέση νὰ ἐκτιμῆσει τὰ πλεονεκτήματα τῆς διατήρησης τοῦ *status quo* στὴν Ἀνατολή. Ἀποδίδοντας στοὺς Ρωμαίους τὴ χριστιανικὴ τους ταυτότητα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση βέβαια τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνίσχυε καὶ ἐπεξέτεινε τὸν ἡγεμονικὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἐνῶ ταυτόχρονα προωθοῦσε τὰ εὐρύτερα συμφέροντα καὶ τὰ ὅρια τῆς Χριστιανοσύνης ἀπέναντι στὸ Ἰσλάμ.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἐνῶ ὁ Παχυμέρης χρησιμοποιεῖ σὲ ὅλο του τὸ ἔργο τὸν ὄρο Ρωμαῖοι, καταφεύγει στὴν ὀνομασία Γραικοὶ ὅταν ἀναφέρεται καὶ καταγράφει τὶς σχέσεις καὶ τὶς συναλλαγές τῆς Ρωμανίας μὲ τὴ Δύση ὅσον ἀφορᾷ στὸ ζήτημα τῆς Ἑνώσεως τῆς Λυῶν. Εἶναι ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικὰ δύο χωρία του, στὰ ὁποῖα φαίνεται νὰ ὑπάρχουν δύο ἐπίπεδα γραφῆς: στὸ πρῶτο, ὅπου ἡ ἀκριβὴς ἀποτύπωση καὶ μεταφορὰ —σὲ πλάγιο πάντα λόγο— τοῦ προφορικοῦ ἢ γραπτοῦ διαλόγου μὲ τοὺς Λατίνους, χρησιμοποιεῖ τὸν ὄρο *Γραικοὶ* ἐνῶ τὸ δεύτερο ἀποτελεῖ τὸν προσωπικὸ λόγο τοῦ συγγραφέα, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπανερχεται στὴν ὀνομασία *Ῥωμαῖοι*. Τὰ χωρία αὐτὰ ὅπου περιγράφεται ἡ ἀποστολὴ πρέσβων στὸν πάπα εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) . . . ὑπὲρ Γραικῶν ἀδελφῶν καὶ αὐτῶν ὄντων καὶ τοῦ αὐτοῦ ἡξιωμένων ὀνόματος, καὶ οὕτως ἐκκόπτειν πειρᾶσθαι τὰ κατὰ τῶν Ῥωμαίων . . . μηχανήματα².

β) . . . ὑπερμαχεῖν τῶν Γραικῶν . . . διὰ δὲ τοῦ πάλιν ἀσφαλῶς τοὺς Ῥωμαίους ἔχειν . . .³.

Ὁ ἴδιος συγγραφέας καταγράφοντας τὴν ἰδιότυπη διγλωσση ἱερουργία ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορα καὶ τῶν πρέσβων τοῦ πάπα στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ ὁποία συνιστοῦσε τὴν ἐπίσημη ὑλοποίηση τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν μὲ ἀποκορύφωμα τὴ μνεία τοῦ πάπα Γρηγορίου Ι΄ ὡς ἄκρον ἀρχιερέως τῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας καὶ οἰκουμενικοῦ πάπα⁴, φθάνει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἐπίρ-

1. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Α΄, σελ. 368.

2. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Α΄, σελ. 362.

3. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Α΄, σελ. 367.

4. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Α΄, σελ. 399. Βλ. καὶ V. Laurent et J. Darrouzès, *Dossier grec de l'Union de Lyon (1273-1277)*, Παρίσι 1976, σελ. 317: χρυ-

ρημα *Γραικικῶς* (δηλαδή σὲ ἑλληνική γλῶσσα) σὲ ἀντιδιαστολή μὲ τὸ *Ῥωμαϊκῶς* (δηλαδή στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, λατινικά)¹. Ἐνδεχομένως, γιὰ νὰ διατυπώσουμε μία ὑπόθεση, ὁ Παχυμέρης σκόπιμα ἐπιλέγει μία ἐκ πρώτης ὄψεως παράδοξη διατύπωση προκειμένου νὰ ὑπογραμμίσει πὼς τὸ γεγονός βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρο, τὴ συνέχεια καὶ τὴν ἀντίληψη τῆς ρωμαϊκῆς ὀρθοδοξίας ἐπισημαίνοντας ἴσως ἔτσι τὸ συγκυριακὸ πολιτικὸ του χαρακτήρα, δεδομένου ὅτι Ὁρθοδοξία καὶ ρωμαϊκὴ ταυτότητα ἦταν ἔννοιες ἀδιαχώριστες.

Ἡ Ὁρθοδοξία βαθιὰ ριζωμένη στὴ συνείδηση ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, συστατικὸ θεμελιακὸ καὶ ἀναπόσπαστο τῆς ταυτότητάς τους, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀπεμποληθεῖ ἀκόμη καὶ ἂν τὸ καλοῦσαν ἐπιταγὲς ποὺ ἀπέρρεαν ἀπὸ τὴν πολιτικὴ πράξη, ὅπως οἱ Ἐνώσεις τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐπιλογή τοῦ Μιχαὴλ Η' νὰ ὑπαγάγει τὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στὴν Ἁγία Ἐδρα, προκειμένου νὰ πλήξει τὸν ἐχθρὸ τῆς Ρωμανίας Κάρολο Ἀνδεγαυό, προκάλεσε στὴ ρωμαϊκὴ κοινωνία σημαντικὴ ἔνταση, ἣ ὅποια κατέληξε σὲ κλιμάκωση βιαίων ἀντιδράσεων καὶ καταστολῆς ἀντίστοιχα. Δύο παραδείγματα ἀρκοῦν γιὰ νὰ καταδείξουν πόσο αὐτὴ ἡ πρωτοβουλία καταδικάστηκε ὄχι μόνο ὡς ὑποθήκη γιὰ τὸ μέλλον ἀλλὰ καὶ ὡς προδοσία αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Ὁρθοδοξίας, πεμπτουσίας τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους. Μία προσωπικότητα τῆς Κωνσταντινούπολης ὁ Μελέτιος, γνωστὸς ὡς «ἄγιος», τιμωρήθηκε μὲ ἐκτομὴ τῆς γλῶσσας ἐπειδὴ δὲν δίστασε ἀποτεινόμενος στὸν αὐτοκράτορα νὰ τὸν ἀποκαλέσει δημόσια δεύτερο Ἰουλιανό². Ἡ σορὸς τοῦ Μιχαὴλ Η' δέκα χρόνια σχεδὸν ἀργότερα ἔτυχε εὐτελέστατης ταφῆς ἀπὸ τὸ γιὸ καὶ διάδοχό του Ἀνδρόνικο Β', ὁ ὁποῖος μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὑπογράμμισε τὴν πίστη του στὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν ἀποδοκιμασία του γιὰ τὴν πολιτικὴ πρακτικὴ τοῦ πατέρα του στὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας³.

Τὰ προβλήματα ποὺ ἀνεφύησαν ἀπὸ τὴν *in extremis* Ἐνωση τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας (1438/9) δὲν ἦταν λιγότερο σοβαρὰ γιὰ τὴ ρωμαϊκὴ κοινωνία. Μποροῦμε ὅμως νὰ ὑποθέσουμε ὅτι οἱ παρατεταμένες διαπραγματεύσεις ποὺ κατέληξαν στὴν Ἐνωση καθὼς καὶ ἡ μακρὰ παραμονὴ ἐκτὸς αὐτοκρατορίας τῆς ρωμαϊκῆς πρεσβείας, τῆς ὁποίας ἠγεῖτο ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας, ἔφεραν πλησιέστερα τοὺς Ρωμαίους στὴν ἀποδοχὴ τῆς ταυτότητας *Γραικοί*, τὴν ὅποια οἱ Δυτικοὶ τοὺς ἀπέδιδαν. Αὐτὸ τουλάχιστον προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἐνωσης Συρόπουλου, ὁ ὁποῖος

σβουλλος λόγος τοῦ Μιχαὴλ Η' (τῷ τε τὸν ἀγιώτατον πρόεδρον Ῥώμης, ὡς οἰκοιμενικὸν πάπαν καὶ τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνον διὰδοχον, ἄκρον ἔχειν καὶ πρῶτον ἀρχιερέα).

1. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Α', σελ. 399.

2. Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Β', σελ. 17.

3. Νικηφόρος Γρηγορᾶς, *Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία* (*Nicephori Gregorae, Byzantina Historia*, ἐκδ. L. Schopen, CSHB, Βόννη 1829), τόμ. Α', σελ. 153, 159.

χρησιμοποιεί την όνομασία χωρίς δυσκολία ή επιφύλαξη σέ όλο του τό έργο¹. Πρόκειται πιά για τετελεσμένο γεγονός και ό όρος είχε ήδη γλιστρήσει στό λεξιλόγιο τών Ρωμαίων; Ίσως. Πάντως θά πρέπει νά σημειωθεί ή βίαη αντίδραση, όπως αναφέρεται από τόν ίδιο τόν Συρόπουλο, τοῦ μητροπολίτη Μηδείας Στεφάνου, ό όποιος πρίν από τήν αναχώρηση τής ρωμαϊκῆς πρεσβείας για τήν Ίταλία δήλωσε δημόσια στην Κωνσταντινούπολη ότι θεωρούσε ύβριστικό τό περιεχόμενο τής επιστολῆς τοῦ πάπα Εὐγενίου: 'Υβρίζει ήμᾶς καλεῖ γάρ ήμᾶς Γραικούς και τοῦτό ἐστιν ὕβρις. Πῶς οὖν ἀπελευσόμεθα ἐκεῖ, ἐπεὶ ὕβρίζει μας;². Ό πάπας ποιούς ἄλλους, ἐκτός από τούς Ρωμαίους, ἐξύβριζε ἀποκαλώντας τούς Γραικούς; Ἀναμφίβολα ή περίπτωση τοῦ Στεφάνου δέν ἦταν μεμονωμένη. Ἡ όνομασία Γραικός για πολλούς Ρωμαίους προφανῶς ἐξακολουθοῦσε νά διατηρεῖ μία ἔννοια ταπεινωτική και μειωτική, συνδεδεμένη με τήν ὑποταγή στόν ἡγεμονισμό τοῦ Πάπα και τής Δύσης.

Ἀντίθετα με τήν ειδική χρήση τής όνομασίας Γραικοί, ή όποία εἶναι ἀναμφίβολα ἀρνητικά φορτισμένη, στά τέλη τοῦ ΙΔ' και στόν ΙΒ' αἰώνα, οἱ Ρωμαῖοι δέν διστάζουν νά χρησιμοποιοῦν τόν όρο "Ἕλληνες"³. Θα ἦταν ὅμως λάθος νά πιστέψουμε ότι ή ρωμαϊκή ταυτότητα έχει χάσει τό περιεχόμενο και τό βάρος της⁴. Ἄν και ή χρήση τοῦ "Ἕλληνες δέν εἶναι ἀκόμη εὐρεία, εἶναι προφανές ότι δέν ὑπάρχει πιά ἀσυμβατότητα ή καλύτερα ἀντίθεση ἀνάμεσα στις όνομασίες 'Ρωμαῖος και "Ἕλλην. Πρόκειται για ἓνα φαινόμενο ὁσμωσης μεταξύ τών δύο ἔννοιῶν, τής όποίας ή πιό γνωστή και διαυγῆς ἔκφραση βρίσκεται στά γραπτά τοῦ Γεωργίου Γεμιστοῦ. Οἱ ἀναφορές του χρησίμευσαν ἐδῶ και καιρό για νά στηρίξουν τή θέση ότι ό Γεμιστός ἦταν ό τελευταῖος Βυζαντινός και ό

1. V. Laurent, *Les "mémoires" du grand évêque de l'Église de Constantinople Sylvestre Syropoulos sur le concile de Florence (1438-1439)*, Παρίσι 1971.

2. Laurent, ὁ.π., σελ. 124. Ό αὐτοκράτορας φαίνεται νά μή θεωρεῖ «ὕβρις» τήν όνομασία Γραικοί. Εἶναι πιθανό ή αὐτοκρατορική ἀντίδραση στά λεγόμενα τοῦ Μηδείας Στεφάνου νά ὑπαγορεύεται ἀπό λόγους καθαρῆς πολιτικῆς σκοπιμότητας.

3. Για τήν οἰκονομία τής ἐργασίας αὐτῆς δέν κρίνεται σκόπιμη ή ἀναφορά στη γνωστή ἐξέλιξη τοῦ όρου "Ἕλληνες μέσα στη μακρὰ διάρκεια.

4. Πρβλ. D. A. Zakythinos, *Crise monétaire et crise économique à Byzance du XIIIe au XVe siècle*, Ἀθήνα 1948 [= *Byzance: État-Société-Économie*, Variorum Reprints, Λονδίνο 1973, ἀρ. XI, σελ. 129, ὑποσ. 1]. Ἀξίζει νά σημειωθεί ή ἔμφαση με τήν όποία ό Μανουήλ Β' τονίζει στους Θεσσαλονικεῖς τή ρωμαϊκή τους ταυτότητα και τήν ἑλληνική τους κατγωγή: *Μνημονεῖτέον ὑμῖν ἐστίν ότι Ῥωμαῖοι ἐσμέν, ότι ή Φιλίππου και Ἀλεξάνδρου ὑμῖν ὑπάρχει πατρίς και ὡς τοῦτοι τοῖν γενοῖν τοῖς διαδόχοις ὡσπερ τις κληρός ἔλαχε κατιῶν ἐπὶ μακροῦ διαρκῆς...* Β. Α. ο. ὕ. δ. α., Ὁ συμβουλευτικός πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς τοῦ Μανουήλ *Παλαιολόγου*, *Μακεδονικά* 3 (1953/55), σελ. 297. Με τήν ἴδια ἔμφαση προβάλλει τή ρωμαϊκή του ταυτότητα ἀπό τόν τόπο τής ἐξορίας του ό τέως πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος... ἐμὲ τὸν παρὰ Ῥωμαῖοις και ἐκ Ῥωμαίων γεννηθέντα τε και τραφέντα... (Γεώργιος Παχυμέρης, τόμ. Β', σελ. 89).

πρώτος Νεοέλληνας¹. "Όμως μιὰ τέτοια ἄποψη μὲ βρίσκει διαμετρικὰ ἀντίθετο, διότι συνεπάγεται καὶ προϋποθέτει τὴν ἔννοια τῆς τομῆς, ἐνῶ πρόκειται γιὰ μιὰ συνεχή ζύμωση, προκαλούμενη ἀπὸ τὴν καθημερινὴ πραγματικότητα στὴν ὁποία ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ ἑλληνικὴ παιδεία καὶ ἡ σύνδεση μὲ τὸ ἑλληνικὸ παρελθὸν ἀποτελοῦν στοιχεῖα σταθερὰ καὶ πανταχοῦ παρόντα. Ἡ σύζευξη αὐτῶν τῶν στοιχείων παρέχει στὸν Γεμιστὸ τὴν ἀδιάφυστη ἀπόδειξη τῆς ἑλληνικῆς ταυτότητας, ἐσμέν γὰρ οὖν . . ." *Ἕλληνες τὸ γένος ὡς ἴ τε φωνῆ καὶ ἡ πάτριος παιδεία μαρτυρεῖ*², ἐνῶ ταυτόχρονα ἔχει τὴν ἄνεση νὰ ἐπικαλεῖται ὅτι ἀνήκει στὴν *Ῥωμαίων ἡγεμονίαν*³. Ἡ εἰκόνα τοῦ παρελθόντος τὴν ὁποία ἔχει ὁ Γεμιστὸς καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ μεταδώσει στοὺς ἄλλους, καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι στὸ δεσπότη Θεόδωρο καὶ στὸν αὐτοκράτορα Μανουήλ, φθάνοντας μέχρι τοὺς Δωριεῖς καὶ τοὺς Πελοποννησίους, προγόνους κατ' αὐτὸν τῶν Σαβίνων καὶ ἐπομένως τῶν Ῥωμαίων, δημιουργεῖ τὴν πολιτικὴ καὶ ἠθικὴ ὑποχρέωση νὰ δεσμευθοῦν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖο ἐνσαρκώνει τὴν ἄμεση συνέχεια αὐτοῦ τοῦ παρελθόντος.

Μὲ ἄλλα λόγια, ἐνῶ ἡ ὀνομασία Γραικὸς παρουσιάζεται νὰ ἔχει εἰσαχθεῖ, ἀκόμη κι ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι φθάνουν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν, ἡ ἑλληνικὴ ταυτότητα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἀπόληξη μιᾶς μακρᾶς ἐσωτερικῆς διαδικασίας καὶ ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ αὐτοὺς, γιὰ αὐτοὺς. Τελειώνοντας πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ὀνομασίες *Ῥωμαῖος*, *Γραικός*, *Ἕλλην* μετὰ μακρὰ διαδρομῆ, ἡ κάθε μιὰ μέσα ἀπὸ ἰδιαίτερους δρόμους, μὲ τὴ δική της δυναμικὴ καὶ τὸ δικό της φορτίο κατέληξαν στοὺς νεώτερους χρόνους νὰ ἐκφράζουν στὴν οὐσία μιὰ καὶ μόνη ταυτότητα⁴.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

1. Zakythinos, ὁ.π., σελ. 132-133.

2. Σ π. Λάμπρου, *Γεωργίου Γεμιστοῦ εἰς Μανουήλ Παλαιολόγον περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πραγμάτων*, Παλαιολόγια καὶ Πελοποννησιακά 3 (1926), σελ. 247.

3. Σ π. Λάμπρου, *Πλήθωνος συμβουλευτικὸς πρὸς τὸν δεσπότην Θεόδωρον περὶ τῆς Πελοποννήσου*, Παλαιολόγια καὶ Πελοποννησιακά 4 (1930), σελ. 129. Ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Γεμιστοῦ δὲν προκύπτει ὅτι δὲν ἤθελε πιά νὰ εἶναι Ῥωμαῖος, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ D. A. Zakythinos, ὁ.π., σελ. 133. Στὸ πρόσωπο τοῦ Γεμιστοῦ συμφιλιώνονται ἀρμονικὰ ἡ ρωμαϊκὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ ταυτότητα, βλ. L. Mavrommatis, *Storia del pensiero politico*, La civiltà bizantina dal XII al XV secolo, Ρώμη 1982, σελ. 104-108.

4. Πρβλ. I. Djurić, *Sumrak Vizantije*, Βελιγράδι 1984, σελ. 428-430. Κ Θ Δ η μ α ρ ᾶ, *Νεοελληνικὸς Διαφωτισμὸς*, Ἀθήνα 1980², σελ. 82-86.

